

Portret de antreprenoare, cu Photoliu

Forbes **LIFE** Design

După-amiaza în care m-am întâlnit cu Irina era neverosimil de însoțită, chiar dacă afară era ultima lună de iarnă, însă dispoziția tinerei în vârstă de 24 ani făcea totul să pară chiar și mai vesel. Bucuria, molipsitoare de altfel, era justificată: cu câteva zile mai devreme, două dintre scaunele realizate de brandul său, Photoliu, împreună cu designerul Lana Dumitru, fuseseră expuse la Londra, în cadrul unei manifestări organizate de Institutul Cultural Român în cadrul Săptămânii Modei. „Ne-a luat opt luni să punem totul cap la cap, pentru că am început proiectul de la zero”, îmi povestește ea. „Și eu și Lana suntem pretențioase și voiam să fim 100% mulțumite de rezultatul final”. După zeci de discuții de finețe despre ergonomie, stabilitate și prăpastia dintre o idee bună și costurile punerii ei în practică, au ieșit trei variante de scaune, în trei culori diferite, toate inspirate de motivele tradiționale românești, tematica preferată a Lanei Dumitru. A fost doar prima dintr-o serie de colaborări pe

care Irina și le-ar dori pentru viitor, nu doar cu designeri vestimentari, ci cu artiști pur și simplu, oameni care să privească un scaun sau un fotoliu și să vadă cu totul altceva decât un obiect banal, cu funcționalitate strictă. Speranța mare a tinerei fiind ca și oamenii care-i privesc creațiile să înceapă să vadă tot acel „altceva” într-o piesă de mobilier. „Aștept momentul în care oamenii nu se vor mai gândi doar la cum arată și cu ce se îmbracă, ci vor începe să se uite cu atenție și la ceea ce își pun în casă”, mărturisește Irina. „Și casa vorbește despre personalitatea lor”. Momentul e aproape, având în vedere evoluția Photoliu, un proiect început în 2009, pe când Irina era la facultate în Londra, și de care se ocupă full-time abia de anul trecut. E o „nișă a nișei” - într-o lună se primesc cam zece comenzi, care pot varia între un singur scaun sau, recordul, 14 exemplare - dar aceasta a fost și ideea: ceva personalizat până la extrem, astfel încât un client să poată alege din zeci de nuanțe de lemn, sute de

materiale (între 15 euro și 150 de euro pe metru) și orice fel de toleranță de uz (până la 100.000 de așezări, standardul hotelier). „La unele persoane intervine și paradoxul alegerii: având atât de multe opțiuni, e foarte greu să te oprești la una singură, știind că renunți astfel la toate celelalte posibilități”, explică Irina, care se întâlnește de mai multe ori cu fiecare client în parte și se ocupă, coadă, de tot procesul: de la consultanța oferită pe materiale și culori până la drumurile făcute la cei patru tapițeri și vopsitori (căror de multe ori trebuie să le explice, cu răbdare, diferența dintre corai, ciclamen, fucsia și roz pudrat) și la livrarea finală.

Totul a început în anul al doilea de facultate, când Irina - aflată pe atunci la Londra - a trebuit să-și decoreze, de la distanță, camera de acasă, din București. În cele din urmă mama ei a cumpărat toate piesele mari, lăsându-i ca sarcină micile detalii care să dea personalitate locului. „Mama alesese ceva foarte frumos: un pat simplu,

De la un fotoliu personalizat pentru propria cameră, **Irina Pogonaru** a ajuns să creeze un brand de mic mobilier care a căpătat o viață proprie în ultimii cinci ani. Am stat de vorbă despre design și business cu o tânără antreprenoare optimistă, pragmatică și... cu scaun la cap.

de Diana-Florina Cosmin

La mijlocul lunii februarie, scaunele realizate de Photoliu alături de designerul Lana Dumitru au fost expuse în cadrul Săptămânii Modei de la Londra.

un dulap din oglinzi, totul foarte corect și armonios”, își amintește ea, „dar când am văzut locul am avut senzația că acolo ar fi putut să locuiască oricine”.

Pentru că era prea târziu să reia de la început întreg procesul de decorare, Irina s-a gândit să găsească o piesă de rezistență: un fotoliu care să scoată locul din anonim, făcând totul mult mai personal. Găsind surprinzător de puține variante, iar cele cu adevărat deosebite având prețuri de-a dreptul prohibitive, i-a venit ideea de a-și face singură ceva, de la zero: a cumpărat un cadru, l-a dat la vopsit și a ales o tapițerie pe gustul ei. „Acum, după cinci ani de experiență, mi se pare că acel scaun arăta groaznic”, râde ea, „dar pe-atunci toată lumea care îl vedea mă întreba de unde l-am cumpărat”.

Având gena antreprenorială bine dezvoltată - tatăl ei, Florin Pogonaru, este președintele Asociației Oamenilor de Afaceri din România, mama ei se ocupă de proiecte de caritate, iar fratele ei este antreprenor - Irina și-a făcut rapid un site, oferind câteva opțiuni de personalizare pentru scaune, pe diferite culori de cadre și tapițerii. Un „proiectel” de studentă, cum îl numește acum cu duioșie, dar care a atras nesperat de multă atenție, încă de la lansare. „După nici două luni, Elle Decoration voia să facă un material despre noi”, își amintește ea, „iar comenzile începuseră să curgă”.

S-a ocupat de brand de la distanță timp de patru ani, iar la finalul lui

Irina se ocupă de tot procesul, de la consultanța inițială pe materiale și culori, până la lucrul efectiv cu tapițerii și vopsitorii, cărora le explică răbdător diferența dintre corai, ciclamen, fucsia și roz pudrat.

2012, când s-a întors în țară după un an petrecut în Argentina, a decis să acorde Fotoliului toată atenția pe care o merită. „M-am gândit să văd ce poate ieși cu adevărat din acest proiect”, recunoaște ea. S-a înscris la târguri de profil, s-a apucat de un curs de decorațiuni interioare la o facultate din Anglia și a preluat afacerea ca un „one woman show”. Astfel, de la clienții care îi cereau un fotoliu sau două pentru a le pune într-un colț al camerei (menționând că nu se vor așeza niciodată pe ele, ci sunt doar piese de decor), a ajuns la duzine de scaune sau chiar la personalizarea unei întregi încăperi. „A fost o doamnă care ne-a comandat un fotoliu și i-a plăcut atât de mult încât după aceea a vrut să-i reorganizăm toată sufrageria”, își amintește ea. Pornind de la tapițeria fotoliului, Irina a creat pernute decorative, a retapițat canapeaua și a găsit un material potrivit de draperii, ceea ce i-a dat o mare satisfacție profesională. „Sunt atât de entuziasmată pentru fiecare nou scaun, pentru fiecare nou client”,

recunoaște ea. „Pun foarte mult suflet în tot ceea ce fac”.

Chiar dacă a studiat matematică și economie - Management la UCL Londra, apoi un masterat tot în management la École Supérieure de Commerce de Paris - pasiunea pentru artă și pentru frumos a fost mereu o constantă în viața Irinei, care a încercat tot timpul să strecoare, printre cursurile tehnice de la facultate, și opționale de istoria artei, limbi străine sau proiecte neconvenționale. Tocmai de aceea a ales un „joint degree”, care să-i permită să studieze și o limbă străină, petrecând un an într-o țară vorbitoare a acelei limbi. Alegând spaniola, a petrecut un an în Buenos Aires, pregătind un proiect de dizertație despre influența pe care o au în zilele noastre mituri precum Evita Peron, Maradona și Che Guevara și modul în care acestea și-au lăsat amprenta pe Argentina contemporană. Lunile petrecute în America Latină au schimbat-o fundamental, după mai bine de șase ani petrecuți la Londra. „În Anglia devenisem introvertită, aveam viața mea clar delimitată, mergeam singură la concerte și la muzee”, își amintește ea. „Britanicii sunt foarte corecți, dar reci, așa că nu mă simțeam niciodată nedorită, dar nici nu legasem prietenii extraordinare”.

În Argentina în schimb, a descoperit o cu totul altă lume. După trei zile în Buenos Aires, era deja invitată la masă la o familie de argentinieni,

care și-au strâns toate rudele, de la bunici la copii, pentru a o întâmpina cum se cuvine „pe fata venită tocmai din România”. Plecând singură cuc în Argentina, s-a întors nu doar cu un accent local extrem de pronunțat, ci și cu prietenii pentru toată viața. Și, chiar dacă nimic nu a mai fost la fel după acel an în țara tangoului, nu regretă nicio clipă că s-a întors în România. „Am mulți colegi români care au rămas la Londra sau la Paris și sunt fericiți, dar lucrurile nu sunt chiar atât de strălucitoare cum

par la prima vedere”, crede ea. „Iar eu cred că se pot face lucruri foarte frumoase și aici”. Pe lângă Fotoliu, Irina face parte din echipa de dezvoltatori ai unui viitor mall care va fi deschis în București și încearcă să se implice în cât mai multe proiecte care s-o dezvolte profesional. Fotoliile rămân, însă, afacerea de suflet, și chiar dacă este - deocamdată - cel mai mic antreprenor al familiei, reacțiile oamenilor o bucură de fiecare dată. Îmi povestește, râzând, cum fratele ei s-a întâlnit, de curând, cu o

doamnă dintr-o companie multinațională care s-a arătat curioasă la auzul numelui „Pogonaru”. „Fratele meu a crezut că e vorba de tata, care e cunoscut, sau de mama, care se ocupă de caritate”, își amintește Irina, râzând. „Nu, nu, e vorba de o domnișoară drăguță care purta acest nume și pe care am cunoscut-o într-un zbor spre Londra”, și-a amintit în cele din urmă doamna, cu un zâmbet larg. „M-a impresionat și am ținut-o minte, pentru că făcea niște fotolii extraordinare de frumoase”. ■